

Josep Lluís Roig

Càries

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

com algú que troba una paraula a terra
i la pren i en té cura i la renta i la pentina
i és terrible en créixer boca enfora.
Com abraçar la sang i aquesta absència.

El cel pateix. Vestigis del dolor
cauen a sobre el parabrisa
en ziga-zaga,
perseguits per aquella goma negra
que puja amunt i avall. Amunt.
I avall. Constant.
Però el record també insisteix
i encara ric de com ens hem perdut
amb el cotxe
després del sopar.
Per un moment, València ha semblat Nàpols
i un laberint divertit de dretes i esquerres
i consells contradictoris.
A la fi, inevitablement, hem eixit
i Pep, Maria Josep i Isidre han baixat.
He passat, sol, a prop de casa Marc
que, per no destorbar, ha preferit un taxi
mentre jo pensava que té raó el cel,
el seu dolor,
que no existim a sobre de l'asfalt,
que m'ha agradat sentir uns quants inseparables,
que jo sé que hi ha veus que encara perduren
malgrat que no existim a sobre de l'asfalt,
que ja porte escrits uns quants poemes,
encara massa pocs,
que aquest dolor del cel mai no serà perpetu.

ESCIROS

Potser ací va ser feliç.

Potser ací no va tenir mai la temptació de tornar quan, assegut davant l'ocàs, va endevinar una multitud de turistes en un laberint de botigues i es va imaginar entre cossos vestits de sopar, de mercats nocturns, de passeig de la nit de l'estiu, suau, lleugera com les teles dels passatgers cap a un lloc desconegut.

Potser ací mai no va pensar a tornar a aquella ciutat de trànsit infernal que és Atenes, on ara ja ni existeixen les dracmes.

Possiblement mai no va pensar a tornar, així com inútil fou el gest de Licomedes, perquè no cal matar qui ja ha esborrat totes les seues petjades.

Al fons d'una tenda fosca i diminuta,
Teseu ven records del Minotaure per a turistes.

Camine pel bulevard de Picpus de París.
Ara mateix, no m'acompanya ningú,
com després, en un resum, tota la vida.
Camine sol i busque un cementeri que cap persona
cerca. Només el vull amb mi per un poema
llegit que ara, anys després
—mentre la meua filla dorm al meu llit,
mentre toca un coixí que creu ser jo—
recorde com recorde que sempre estem buits dels altres,
que no hi ha companyia sinó dies paral·lels,
que no la vull deixar sola perquè els
anys
encara no l'han clivellada amb arrels i no cal
que sàpiga tot açò.
Amb compte, m'ajec a la vora, en un cantó. L'escolte
dormir i sóc feliç:
lluitem per
la glòria diminuta de sobreviure als danys.

Avui has vingut per explicar que les oques
presenten la mort; per passejar
aquesta València màgica, medieval, que no entén
d'oques ni d'escuts de pedra amb pudor de blau pels
[cantons;
per recórrer l'autopista i la nit mig adormida.
Però ni l'autopista ni la nit són les dels meus poemes sols,
[ferits d'ésser
jo contra aquest sentiment empalagós de mai no arribar, de
tot això.
Avui no hi havia oques pel cel ni per la boca
ni a la copa de vi compartit d'aquest migdia tard.

Ara veig que parle de les oques com si haguera llegit
Miren Agur o Atxaga.
No importa, però, haver-ho fet o no,
que al meu país no nien les oques.
Sé, tanmateix, que la vida i la mort
m'encertaran igual.

LE NÉANT

Entre el buit i el no-res, edifique
aquest poema fet de sons
i d'exorcismes.

Escric disfressat de venedor en un Burger King.
Sé que entre aquesta llum decorada
podria esdevenir prou boig per brandar
un fusell com a paraula.

No em puc quedar, però a fora m'esperen
centenars de xiquets entre botigues
obertes en festiu, entre tot de pares i de gent
apressada

que sap del cert darrere de quin mostrador
s'amaga el mapa de la felicitat.

No el conec pas jo, encara que faig veure que sí
mentre somric i done uns caramels cada vegada,
com me'n donaren a mi
fins a crear-me aquestes càries tan perfectes.

Un fil de llum sobreviu
entre les peces de l'estudi.
Ja és de nit i he recollit els ulls i els fulls
en un muntó imprecís com els records de certes coses.
Ja és de nit i sobreviu un fil de llum
calent i dúctil que arriba per entre les ferides
de la porta.
La llum és com la sang, que s'entesta a sobreviure,
a seguir corrents entre les venes
cap a la ferida oberta:
escric, però gotege. A les fosques note el cos,
que es desfà per entre les ferides
del paper.
Sé que no existeix cap porta prou perfecta
per aturar-ho tot,
però com evitar sentir-me protegit.
Com si la nit i la porta.
Com explicar per què sense saber-ho.

ÀLBUM DE FAMÍLIA

Quant de sol cap en un migdia?
Quants records, en un vell àlbum de fotos?
Quantes certeses, més enllà dels dubtes raonables?

Reprendre una foto és constatar la llimera del jardí,
que era allí, que encara hi és.

Avui han venut aquella casa.

Ha estat una senzilla trucada de telèfon,

un ja està fet,

quedem amb el notari.

Després vingué la urgència de les fotos,
aquesta nostàlgia idiota que m'ha trencat el present.

Des d'ara, tot aquell passat ja no existeix,

cap paret en dóna testimoni:

són només les meues paraules

contra les teues.